ISSN 0132-4462.
№ 3 1999
БЕРЕЗЕНЬ

перець

Малюнки В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У мене вже сил немає дивитися на те, як страждає народ. Поїду, мабуть, відпочину на Гаваях...

КРАСТИ — ТАК МІЛЬЙОНАМИ!

У зв'язку з тим, що останнім часом правоохоронні органи зосередили сили на боротьбі з економічною злочинністю, різко збільшилась кількість кримінальних справ, порушених саме за цією статтею. Проте, як повідомили нашому кореспондентові, серед правопорушників, покараних Фемідою, вдень зі свічкою не знайти іменитих чиновників, котрі цупили державну власність у особливо крупних розмірах. Хоча з преси ми знаємо: таких чиновників у нас хоч греблю гати. З цього можна зробити припущення, що наші урядовці готуються з часом законодавчо оформити відомий афоризм: «За розкрадання в невеликих розмірах потрапляють на нари, у дуже великих — в історію».

А ЩО В КІНЦІ КОРИДОРУ?

«Як ви вважаєте,— звернувся до нашого телеграфного агентства допитливий громадянин,— чим відрізняється валютний коридор від коридорів влади?» Наше телеграфне агентство роз'яснило допитливому громадянинові, що різниця між ними дуже велика. Коридори влади, скільки їх не розширюй, аби ще більше чиновників ними гуляло, ніякого впливу на життєвий рівень народу не мають. У той час як чергове розширення валютного коридору призведе у зв'язку з девальвацією гривні до нового зниження реальних доходів більшості населення, які й так за останні роки впали втричі.

ВЕСЕЛО БУДЕ!

Скільки красивих слів було сказано про необхідність підтримки нашого вітчизняного виробника! Скільки чудових гасел виголошено з високих трибун! Та, як відомо, наш вітчизняний виробник і досі ледве животіє. І от, як довідався наш тернопільський кореспондент, у місцевій облдержадміністрації перейшли від слів до діла. Було видано розпорядження про забезпечення «завезення та наявності в торговельній мережі лікеро-горілчаних виробів і пива, вироблених тільки на підприємствах області». Залишається лише іншим регіонам наслідувати приклад тернопільчан. І тоді, скажімо, львів'яни дивитимуться телевізори тільки власного виробництва — «Електрон», чоловіча половина харків'ян голитиметься переважно електробритвою «Харків», жителі Волинської області їздитимуть виключно на рідній «Волинянці», а кіровоградці взуватимуться у вироби місцевої взуттєвої фабрики. Весело буде!

ХТО Ж МАЄ?

Незважаючи на розбіжності в поглядах, усі гілки влади одностайні в одному — непосильний податковий прес задавив нашу промисловість, не дає дихнути нашій економіці. Депутати парламенту аж заходяться, лаючи наші податкові закони. Прем'єр-міністр вважає податки такими, що гальмують виробництво. І, як передав наш кореспондент із засідання колегії Державної податкової адміністрації, сам глава держави висловився (і не вперше) про недосконалість нашого податкового законодавства. Він сказав, що слід працювати в напрямку його зміни і перенесення акцентів податків із фіксальних на стимулюючі.

Незрозуміло тільки, хто ж має у цьому напрямку працювати? Хто мусить те законодавство удосконалити? Невже ми з вами, шановні читачі?

Усмішки

НЕВДАХА

Приїхав із села в місто чоловік і бачить: на спортмайданчику якийсь баскетболіст тренується закидати м'яча в корзину із-за лінії. Щоб заробляти по три очка. І майже кожен кидок вдалий.

Топтався-топтався чоловік і несміливо наблизився:

— Шановний, ви б не могли мене трохи підтренувати? Я б і грошей не пожалів.

— А навіщо вам?

— Бо я вже сорок два гарбузи розбив і ніяк сусідові в димар не попаду, будь він проклятий!

ВСЕ В НОРМІ

На одному з центральних перехресть зупинився «Запорожець». З нього вискочив водій і почав хутко заносити передок.

— В чім справа? — виріс, як з-під землі, автоінспектор.

— Все в порядку, товаришу сержант,— заспокоїв той. — Я здав на ремонт кермо, а мені он туди повертати треба.

ТІЛЬКИ ТЕХНІКОЮ

На розі двох вулиць стоїть багатоповерховий будинок, споруджений літерою «Г». Один школярик дивився-дивився на нього і запитує в перехожого:

— Дядьку, а як будинки згинають?

Той довго жмурився на будівлю, скрутнув головою:

— Мабуть, бульдозерами. Бо хіба вручну здужають?

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. О. ГУЦОЛА

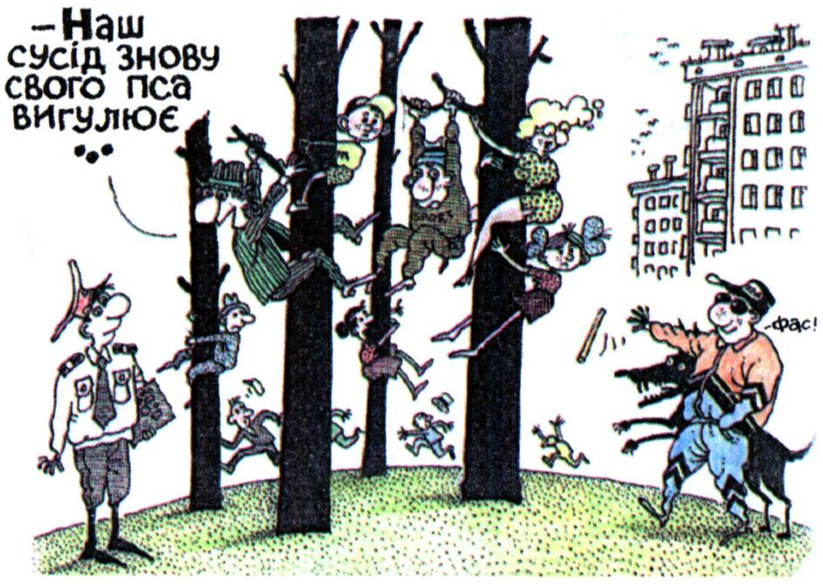

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

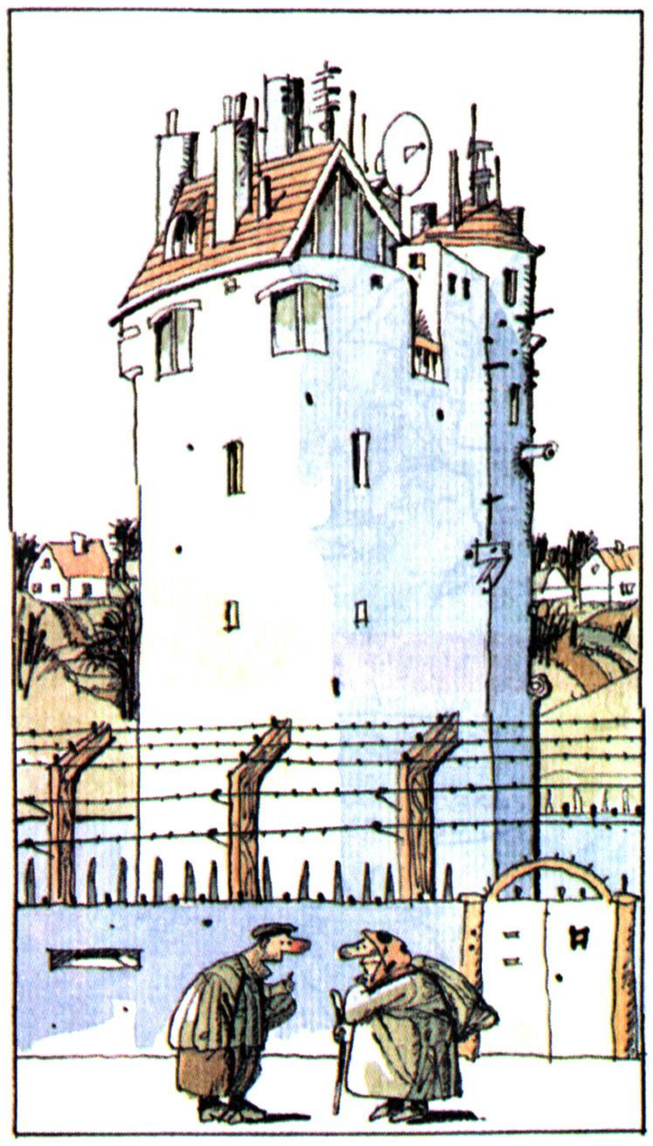

— Тепер я розумію, коли кажуть: «Мій дім — моя фортеця».

ЦАПІВ ІМІДЖ

БАЙКА

— Друзів цураємося. У сусідів не буваємо. Живемо, як вовки,— дорікала Цапові Коза. — Давай провідаємо Коня. Він нас запрошував.

— Ні, не наполягай,— уперся Цап.

— Але чому?

— Поряд з Конем я виглядаю занадто малим.

— Вибач. Не подумала. Ходімо до Індика.

— Теж — ні. Індик імпозантний. Поряд з ним я виглядаю безнадійним провінціалом. Це псує мій імідж.

— Коли так,— розгубилася Коза,— відвідати Півня я тобі навіть пропонувати не буду.

— Це чому ж?

— Поряд з Півнем ти програєш як мужчина.

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

ІЗ ЗАПИСОК ПРОВІНЦІЙНОГО ЦІЦЕРОНА

❄ ***Навіщо гадюці посвідчення, коли їй і так усі вірять?***

❄ ***Сам собі ворог? Але це гуманніше, аніж бути ним.***

❄ ***Спеціальність: вчений дурень.***

❄ ***Бажаючих вказувати шлях у світле майбутнє завжди більше за тих, хто його торує.***

❄ ***Все життя був представником народу, от тільки якого — не пам'ятав...***

❄ ***Коли оголошують війну палацам, миру не буває і в хижах.***

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Київ.

З конверта

УПЕРТИЙ

— Значить, не хочете називати свого співучасника по грабуванню магазину?

— А ви б, громадянине слідчий, видали, якби це був ваш давній сусід по квартирі, з яким ми обчистили до цього ще три магазини? Отож і від мене не вимагайте. Не скажу і все тут.

ЗАПІЗНО

Перед червоним світлом зупинився трамвай і «легковушка». Тут господар останньої помітив у вікні трамваю сусіда і гукає:

— Пересідай до мене! А то будеш цілу годину трястись цією тарантайкою.

— Я б із задоволенням,— закивав той,— але вже талон закомпостував.

ТОЧНІ ДАНІ

Серед невеликого міста височіє і ширіє знаменитий віковічний дуб. Хто дає йому двісті, хто більше років. А приїхав до міста аж із самої столиці високий начальник. Помилувався красенем і цікавиться у мера:

— Скільки ж йому років, цьому красеню?

Той тик-мик, зашарівся, щось промимрив. А вранці наступного дня телефонує в готель гостеві:

— Даниле Гнатовичу, доповідаю: дубові чотириста сорок вісім років.

— Ого! Як же ви узнали?

— По кільцях. Цілу ніч мучилися, доки спиляли.

Кость ДЯЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тут на вас сусіди скаржаться. Вночі у вас хтось бігає, тупотить, спати не дає.
— А-а-а! Так то ж таргани...

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Зозуля зайнялася благочинністю — кладе в чужі гнізда свої яйця...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Сатиричні мініатюри

МОЖНОВЛАДЦІ-ПІСНЯРІ

Співають нам пісні — пісні...
Самі ж їдять млинці — масні.

Борис СЛЮСАР.

●

РЕЗОН

Петро не раз при суперечках
Доводив друзям і знайомим:
— Якщо стрибатимеш у гречку,
То будеш справжнім агрономом.

Василь КРАВЧУК.

●

НА З'ЇЗДІ ПАРТІЇ

Уся партія зібралась
На цьому «хуралі»:
Троє сидить в президії,
І аж двоє — в залі.

Василь ДОМЧИН.

●

ЗАВ'ЯЗАВ

Налив Іван двісті грам
Взяв келих хутенько,
Повернувсь до образів
І каже тихенько:

— Я то більше вже не п'ю,
Забоживсь навіки.
А ти б, Господе, сприйняв
Все оце за ліки...

Олексій ДОМНИЦЬКИЙ.

●

САМОКРИТИКА

І я немудрий... Але ж решта — ті,
Що тільки й носять воду в решеті...

ЖЕНИХ

Боюсь приймаком йти до Мотрі у хату,
Не зможу здолати там матріархату...

Сергій КОВАЛЬ.

Вечірня казка для дорослих

У Казковому Лісі відзначали жіноче свято — Восьме Березня. Був оголошений конкурс на кращий подарунок для жінок.

Голова Лісової Адміністрації лев Левко Львович Левченко подарував своїй левиці «мерседес». Тигр-бізнесмен Ригорій Ригорович Хижацький подарував своїй тигриці діамантове кольє. Президент фірми «Свім'я» («Свіже м'ясо») вовк Вовик Вовович Вовченко подарував своїй вовчиці овечу дублянку. І так далі, і тому подібне. Всі звірі щось дарували своїм коханим жінкам (а хтось і просто коханим, а хтось і не своїм жінкам). Один лише кіт Василь Васильович Нявкало не міг подарувати своїй дружині Мурі анічогісінько. П'ятий місяць він сидів без роботи. Установа, де він працював, удосконалюючи виробничий процес і впроваджуючи режим економії, скоротила всіх котів, позаяк було придбано партію імпортних мишоловок на транзисторах. Мишоловкам, як ви знаєте, зарплатні платити не треба.

Худий і голодний сидів Василь Васильович Нявкало на даху за димарем і страждав. Він же так любив свою кицю Муру! А вона лишилася в нього без подарунка на Восьме Березня!..

Коли любиш і страждаєш, душа, як відомо, прагне поезії. Саме любов і страждання народжують вірші.

«Муро! Дорогая!
Я тебе кохаю!
Але я страждаю,
Бо грошей не маю,
Щоб тобі купити
Хоч звичайні квіти...
Пробач! Не плач!»

Отаке вилилося з душі Василя Васильовича Нявкала, який до того навіть не підозрював, що може писати вірші. Надряпав він ці рядки на папері, законвертував і сам кинув у свою поштову скриньку. Бо навіть на марку грошей не було. І знову поліз на дах за димар — страждати. А з душі все лилося й лилося: «Мурочко! Я плачу, що тебе не бачу... Плачу і ридаю, бо тебе кохаю...» І так далі.

Надійшов вечір.

Шановне журі, яке складалося з найповажніших бабусь Казкового Лісу, оголосило підсумки конкурсу. І виявилося, що першу премію одержав не «мерседес», не діамантове кольє, не овеча дублянка, а надряпаний на клаптику паперу лист безробітного Нявкала до своєї киці Мури. Бо головне не коштовність подарунка, а щирість справжнього кохання! Хто-хто, а бабусі добре на цьому розуміються.

І Василю Васильовичу Нявкалу була негайно запропонована високооплачувана робота у секретаріаті Лісової Адміністрації — писати Голові доповіді і виступи. І тепер пан Нявкало щовечора, повертаючись з роботи додому (а не кудись, як дехто!), купує своїй Мурі квіти.

Отак тимчасове безробіття, страждання і кохання допомогло Василю Васильовичу зробити кар'єру.

На добраніч, дорогі читачі дяді і читачки тьоті!

Хай вам щастить і вдома, і на роботі!

Кохайтеся і не лайтеся!

Від кохання іноді і кар'єра залежить.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

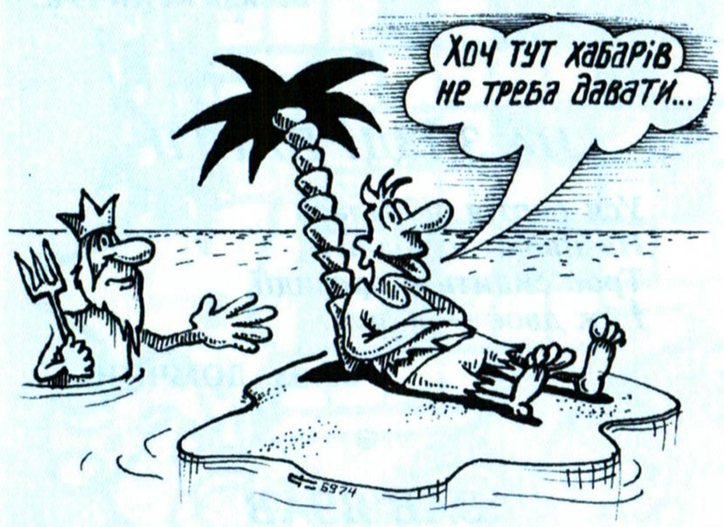

Теорія Дарвіна про походження людини вплинула на нашу громадськість вкрай негативно. Майже кожен українець вважає, що первісна цивілізація почалася з його діда, трохи «опірилась» при батькові і досягла розвою вже при ньому. Що було до цього, неуки взагалі не знають, а вчений люд підозрює, що панували мавпи, які жили у підвалах, бойлерних і викинутих на смітник іржавих салонах автобусів марки «ЛАЗ». Хай мені вибачать краяни, але це чистої води йолопізм, цінний хіба як одна з версій самобутності нашої історії.

Мало хто нині знає, що ми походимо від дуже мудрих і достойних пращурів. Можливо, це незнання — наслідок трансляції пленарних засідань парламенту. Можливо, від якої іншої серйозної біди. Тим часом чесноти давніх попередників і досі дивують освічену планету. Прикладів повно. Зупинимось на одному.

7 травня 1580 року уряд Львова прийняв декрет про торгівлю у місті бідних купців. Що це за люд? Аби було зрозумілим, скажу, що йдеться про фахівців на зразок «човників», що мотаються нині у Туреччину, Польщу і т. д. Так от, «Раєцький уряд» дозволяв продавати у княжому місті «...ножі барацькі, свидницькі і краківські, шевські ножі і бритви, пояси й тканини напівоксамитові, батоги всілякі, крім шовкових, гамани й калитки московські й литовські, серпанки або вуаль руську, шкарпетки полотняні, рукавиці, крім італійських і німецьких, хустки турецькі, перець, шафран, рис, ізюм великий і малий. Але не на фунти чи вагу, а, згідно зі старими звичаями, мірками й купками».

Читаємо далі: «...залізні штаби, лемеші, чересла й коси поштучно, сталь штуками, а не на вагу». Далі: «...гальський порошок, купорос, селітру, сірку, олово, алун, лавр, мило барське, крохмаль — все це штуками, міркою, а не на вагу».

Перелік товарів дуже великий, але навіть «самоловки для мишей» дозволялось продавати яким завгодно способом, тільки «не на вагу». Скажете, у Львові було занедбане вагове господарство? Аж ніяк. Більше того — десь на Бляхарській жив цеховий майстер, який виготовляв пристойні терези. Чому ж магістрат так боявся, щоб «бідні купці» взяли в руки гирі? Тодішні райці з цього приводу не прийняли жодних ухвал.

Я не наполягаю, але, може, цю середньовічну таємницю відкриє нинішній державний центр стандартизації, метрології та сертифікації. Благо, він проводить метрологічний нагляд. Приміром, у 1998 році проведено 150 перевірок засобів вимірювальної техніки. Іншими словами — вагового господарства. І що ж, спитаєте? Невтішні наслідки — у 98 випадках вимірювачі виявились непридатними. Але це з погляду згаданого центру, а так, у народі, з ними о'кей!

Зрозуміло, фахівці обурилися, заборонили реалізацію, склали протоколи. Аж на 41 особу. Заходи просто тішать і зворушують. Особливо в галузі медицини. тут у 29 установах з обревізованих 5,8 тисячі ваг визнано неправильними 16,7 відсотка. Уявляєте: треба, щоб у порошку було стільки-но отруйних речовин, а насправді є он скільки. Добре, що наші терези «помиляються» переважно у бік збільшення ваги, тобто зменшення зважуваного, а то... Не знати б цього проти ночі.

Тим часом впадати у розпач не варто: 16,7% — це середній показник. Він ще нічого. А ось у поліклініці Львівської залізниці — 53%! А у військовому шпиталі неправильність вимірювальної техніки зашкалила 55%. У відділі ж охорони здоров'я управління внутрішніх справ ті засоби зовсім і не засоби, а казна-що — тільки півтора відсотка правильних. Мо', воно так і рентабельніше, і сучасніше.

А найкраще сходити в архів, підняти декрет львівського уряду від 7 травня 1580 року і спробувати з'ясувати для себе, чому це магістрат був такий озлоблений проти терезів і підносив роль купок, мірок і поштучного відпуску товару у торговому ділі. Не наполягаю, але, можливо, і тоді ваги мали схильність до брехні?

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. О. КОХАНА

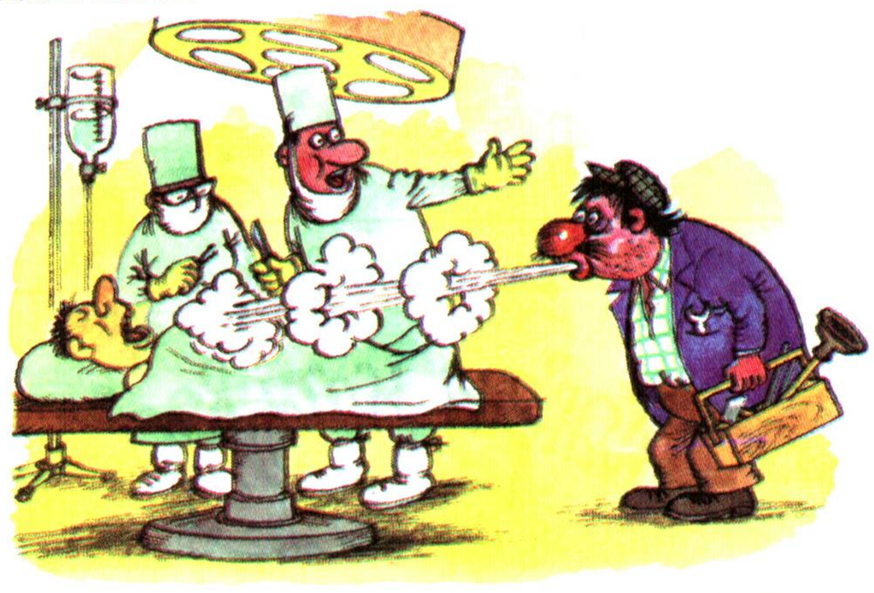

— Наркоз закінчився! Петровичу, давай!!!

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

ПЕРЧИНКИ

ІЗ ПРОТОКОЛУ

Говорив правду у неналежному місці.

СЕНСАЦІЯ

Нову породу свиней відкрив для себе фермер Сидорчук. Ці свині регулярно навідуються до фермера з різноманітними перевірками, п'ють коньяки, їдять сало і вимагають долари.

ДЕМОКРАТІЯ В ДІЇ

В результаті соціологічного опитування, що провела поліція бананового Маразмадору, виявлено, що 98 відсотків населення цієї країни бажають жити в злиднях.

Олександр ПЕРЛЮК.

Кримінальні сюжети

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

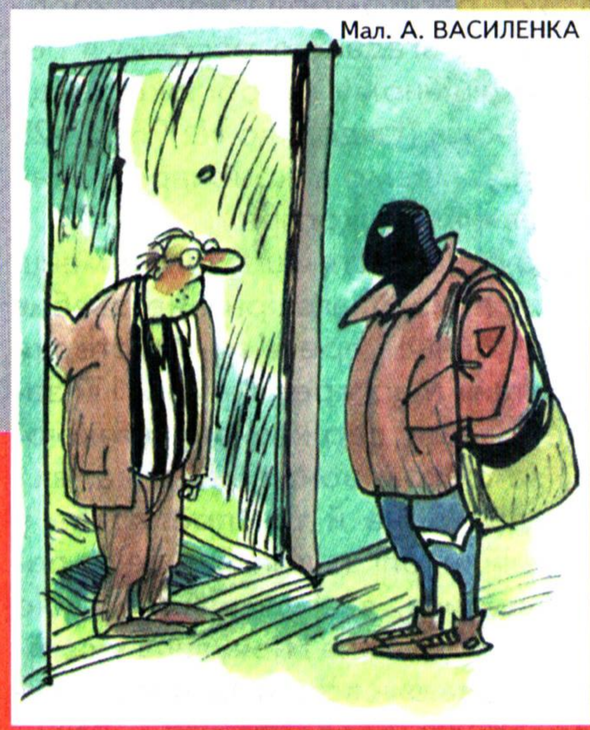

— Я за оголошенням. Це ви золото купуєте?

НЕТИПОВА КРАДІЖКА

Харків'янку Зою Леонідівну Блажевич обікрали. Скористались її тижневою відсутністю (жінка поїхала у відпустку) і винесли з її квартири значну частину речей, включаючи холодильник, телевізор і кушетку. Навіть частину книг прихопили, що зовсім нетипово для сучасного крадія.

Ця остання обставина і примусила слідчих творчо підійти до, в цілому, ординарної справи. І невдовзі вийшли вони на слід крадія. Ним виявився колишній чоловік потерпілої Блажевич Дмитро Саркисович.

Він одражу ж і зізнався в скоєному і пояснив, що не вбачає в цій історії нічого кримінального. Оскільки усього-на-всього поновив справедливість. Бо суд, що розлучив його з дружиною, несправедливо поділив їхнє спільно нажите майно, присудивши йому, крім гаража і дачі, ще й автомобіль, а от меблі та інші цінні речі, залишив колишній дружині. То що ж йому лишається робити, як не отак вчинити? Отже, ніяка це не крадіжка, попросив він зазначити в протоколі, а суто сімейна «розбірка».

Звичайно ж, слідчі дивляться на цю справу поіншому, а хто з них правий, невдовзі вирішить суд.

М. ХРИЄНКО.

м. Харків.

НА ОЧАХ У ЗДИВОВАНОЇ ПУБЛІКИ

Будинок сімнадцять «А» у Новоглущенському провулку був нетелефонізований, мешканці терпляче чекали, коли добудують нову АТС, котра і їх нарешті охопить здобутками цивілізації. І якою ж була їхня радість, коли раптом одного чудового дня прибули монтери і повідомили, що встановлюватимуть телефони усім бажаючим. Бажаючими виявились мешканці аж восьми квартир. Їм усім було запропоновано наступного ж дня купити телефонні апарати. На очах у здивованої такою оперативністю публіки монтери провели дріт до телефонних резеток. І сказали:

— З кожного абонента — двісті гривень. Платіть, одержуйте квитанцію і чекайте підключення телефонів.

Мешканці заплатили, одержали квитанції. І почали чекати, коли ж з'явиться «зумер» у телефонній трубці.

А коли так і не дочекалися, зателефонували на телефонну станцію.

Виявилось, що вони не перші, хто чекає ось такого підключення, що вони не єдині, хто став жертвою «монтерів»-авантюристів.

В. ГАЛЕГА.

м. Одеса.

МУДРА ПОРАДА

Якщо ти не можеш допомогти людині, допоможи їй хоча б порадою. Так стверджує східна мудрість. І точнісінько так вчинив Олександр Карнаушко, коли його рідна тітка Валентина Вікторівна поскаржилась йому, що не в змозі проживати на саму пенсію.

— А ви дачу продайте,— порадив улюблений племінник. Вам самій поратись важко. А так буде ще якась копійка до пенсії.

Врешті-решт умовив. Більше того, взявся сам усе владнати, а тітці готові гроші принести.

І таки приніс — дві з половиною тисячі доларів. Посумувала Валентина Вікторівна, що так дешево оцінили п'ятнадцятилітню працю її чоловіка — це ж він її збудував, сам — до останнього гвіздочка. А був майстром цієї справи! І тут же хотіла продати одну купюру, щоб стіл накрити і племінника пригостити, але той запротестував:

— Тільки, тітонько, не здумайте зараз долари міняти. Вони скоро так у ціні підскочуть — у кілька разів дорожче коштуватимуть!

Аргумент був переконливий для Валентини Вікторівни, і вона пообіцяла, без команди племінника купюри не продавати. Та минали місяці, мало не півроку спливло, а Сашко все не давав команди. І вирішила жінка тихенько віднести одну з цих зелених у кіоск.

Віднесла. Простягнула у віконце. І тут її... заарештували. Бо купюра виявилась фальшивою. І решта купюр, що залишилися у Валентини Вікторівни дома, теж були підробкою. До того ж — грубою. «Стодоларові купюри» були просто надруковані на комп'ютері. Та оскільки літня жінка ніколи в житті доларів у руках не тримала, то й не помітила обману.

Зате долари, котрі знайшли при обшуку на квартирі племінника-бізнесмена Олександра Карнаушка, були справжніми. Правда, частину з тих чотирьох тисяч баксів, які він вторгував за тітчину дачу, він уже встиг витратити.

М. СОЛОД, *м. Київ.*

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— Знову електрику відключили! неможливо працювати...

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

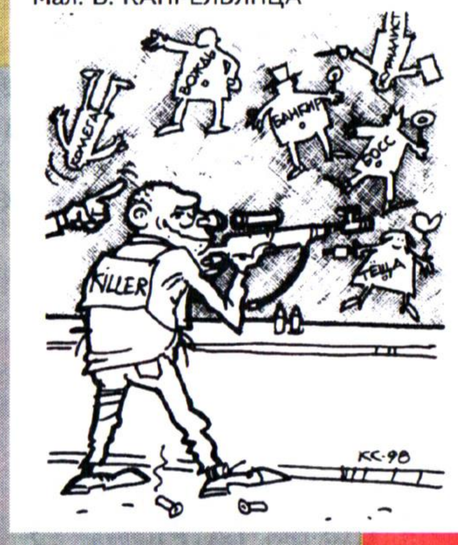

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ти чого того типа відпустив?
— Та каже, що він — грибник...

ПОСЕРЕДНИК

Коли Наталя Борисівна вийшла з тісного трамваю, то одразу ж відчула полегшення. Полегшення було не стільки моральним, скільки фізичним — її поліетиленова сумочка здалася їй надто легкою. Заглянула вона в ту сумочку — і мало не зомліла. Зник її гаман. А в гамані були гроші, а головне — документи. Документи, що давали їй право разом з дочкою виїхати за кордон на постійне проживання.

Млосно їй ставало від однієї думки, що треба знову починати збирання документів — на це, як мінімум, ще півроку треба. Кинулась жінка по редакціях, порозносила об'яви, де обіцяла солідну винагороду тому, хто допоможе повернути їй документи. Навіть на телебаченні така об'ява промайнула.

І спрацювало. Зателефонував чоловік, котрий назвався посередником і пообіцяв її біді допомогти.

— Тільки,— сказав чоловік,— самі розумієте, це буде коштувати...

Того ж дня зустрілися. Чоловіка звали Михайлом Олександровичем. Він попросив п'ятдесят доларів завдатку, а щоб Наталя Борисівна не хвилювалася, пред'явив їй своє посвідчення — працював він менеджером в інофірмі.

За тиждень, як і було домовлено, вони знову зустрілися. Документів Михайло Олександрович не приніс, зате приніс ультиматум від злодіїв: або вона дає ще сто п'ятдесят зелених, або всі ці папірці спалять...

Повагалася жінка, але віддала гроші. Надто багато важили для неї ці «папірці». Тільки минуло ще два тижні, і Михайло Олександрович повідомив телефоном, що головний злодій зовсім знахабнів — ще сто баксів вимагає.

І звернулася тоді Наталя Борисівна до міліції. Благодійника затримали. Виявився він не Михайлом Олександровичем, а Олегом Петровичем Ходуленком. А працював не в інофірмі, а, так би мовити, на вільних хлібах: обдурював ось таких довірливих, як Наталя Борисівна.

М. СОТНИК.

м. Дніпропетровськ.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

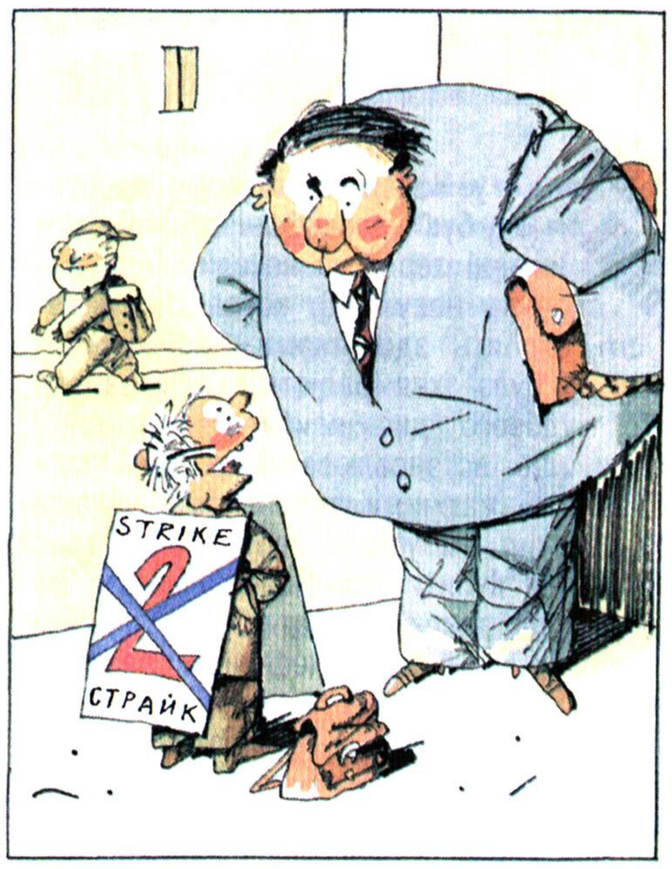

— Ти чого, Тимку, до школи не ходиш?
— Бо страйкую. Я вимагаю відмінити двійки з математики та одиниці з мови.

Мал. О КОХАНА

Шановний Перче!

Був у нашому селі Нові Стайки такий дивак — Пилип. Усім був винен. А на запитання «Коли ж борги віддаватимеш?» знизував плечима:

— Якось з часом...

Поїхав він, так з усіма і не розрахувавшись. А оце недавно пенсію нам виплатили — за січень. А на запитання: «Коли ж нарешті розрахуються з пенсіонерами за попередні п'ять місяців», відповідають дуже невизначено:

— Якось з часом...

То ми думаємо, чи, бува, наш Пилип не в уряді тепер? Бо дуже вже знайомий почерк...

В. К. ГАРМАТЮК.
Полтавська область.

Хроніка новин

АРМІЯ ПРОФЕСІОНАЛІЗУЄТЬСЯ

З кожним днем все більше спеціалістів вищого класу — професіоналів своєї справи — вливається до лав армії безробітних.

ВІД ПЕНСІЇ ДО ПЕНСІЇ

Пенсіонерка В. Г. Тістечко продає торти домашнього приготування і цим заробляє собі на хліб.

ВІСТІ З ОРБІТИ

Вийшли з ладу туалети на міжнародній орбітальній станції. Тепер космонавтам частіше доводиться виходити у відкритий космос.

ВІСТІ З МІСЦЯ

У місті Українську перейменовано ряд вулиць і майданів. Віднині проспект Податковий виходитиме на майдан Голодранців, який завершить тупик Реформаторів.

НАША ЄВРОПУСТКА

Зовсім європейського рівня сягнули наші маркети та супермаркети. Якби ще покупців завезти з Європи...

Григорій ГАРЧЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

Прошу

Голові Верховної Ради

ЗАЯВА

Звертається до Вас Костюченко Д. А. — чоловік однойменної народної депутатки від 327 багатомордатного виборчого округу. Зі згаданою особою я перебуваю в офіційному шлюбі вже понад п'ятнадцять років (свідоцтво № 96742-2Б від 4.02.83 р.), маємо закононароджену дитину — дівчинку-школярку.

Наше подружнє життя йшло більш-менш справно, аж поки благовірну не звабив приклад колишньої прем'єр-міністерки Великої Британії Маргарет Тетчер, і їй заманулося теж стати державною діячкою. Тим паче, за фахом вона вчителька, як і «залізна леді». Вона й так пропадала у своїй середній школі за копійки, та як почала балотуватися, взагалі забула свою рідну домівку. Днювала і ночувала у своїй штаб-хаті, складаючи всілякі заклики та листівки, теревенячи перед людьми. Закінчилося все це дуже сумно — її обрали.

Й відтоді я її більше на бачив! Вірніше, бачив, та лише на телеекрані — як сидить на своїй парламентській лаві, тисне кнопки, або щось промовляє у мікрофон. Я тицяю дочці: дивися — то твоя рідна мати! Внаслідок я перетворився на батька-одинака при живій дружині. Сам куховарю, сам перу, сам пораюся на городі, сам... А ми ж так хотіли сотворити ще одного, а то й двох нащадків. Подеколи вона навідувалася з столиці до нашого міста, проте вдома не з'являлася, гасала по начальству й усіляких можновладцях. Причому в супроводі якогось гевала — начебто особистого охоронця її тіла, який навіть чергував біля неї в готелі. Тож я не міг підступитися до неї ні вдень, ні вночі. Якось спробував потрапити на прийом як рядовий виборець, але відмовила через

Наш вернісаж

Як відомо, архітекторами не народжуються. Для того, щоб стати архітектором, харків'янину Віктору ПОПОВУ знадобилось закінчити архітектурний факультет Харківського інженерно-будівельного інституту. А от талант карикатуриста і природне почуття гумору спричинили те, що Віктор у свої 35 років бажаний гість багатьох газет і журналів. У тому числі і «Перця».

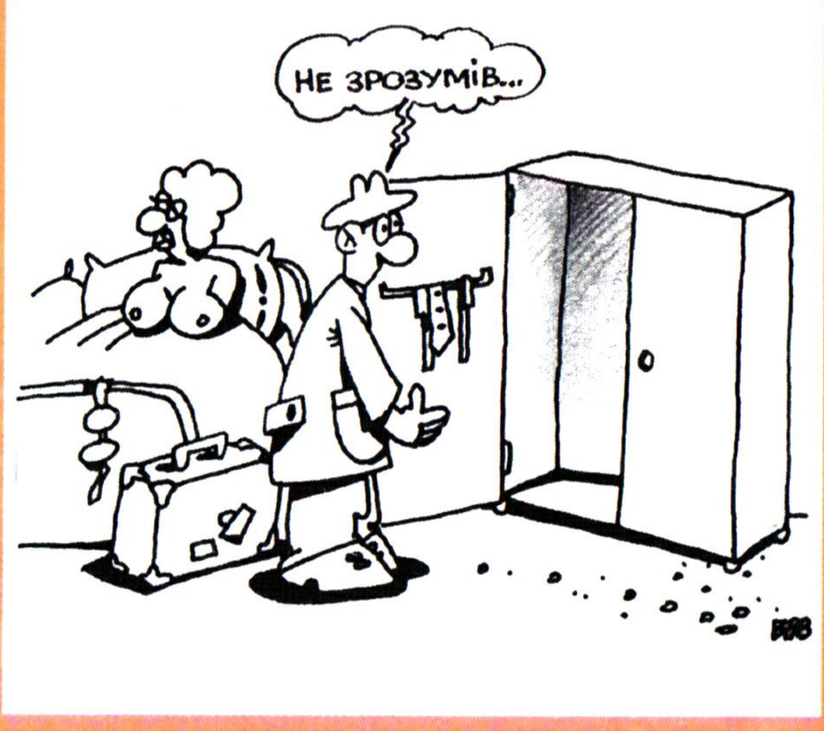

¡Імпічмент-та!

секретаря — щоб опозиція не змогла звинуватити її у сімейщині.

Аби повернути блудну половину додому, я почав було збирати серед сусідів-виборців підписи за дострокове відкликання її за невиконання нею своїх обов'язків, та дарма. Тому нічого не випадало, як терпляче зачекати кінця її депутатства. І край той був уже ось-ось.

Та не так сталося, як гадалося. Їй так сподобалося у тій Верховній Раді, що намірилася висуватися туди на другий термін! Знову почала метушитися й повсюдно виступати: як і в той раз, обіцяла нагодувати голодних, напоїти спраглих, звести на ноги безногих, прозріти сліпих і розговорити німих. Але поміркуйте самі: що здатна зробити для держави людина, неспроможна навести лад у рідній домівці? Проте народ знову повірив у її теревені й знов обрав! Іще аж на чотири роки! Схоже, так і не доведеться мені до пенсії побачити свою дружину, майбутньому зятю — свою тещу, а майбутньому онукові чи онуці — свою бабусю.

Через вищенаведене, звертаюся до Вас, шановний пане Голово, оголосити гр. Костюченко О. С., як то у вас там зветься, імпічмент і позбавити її депутатської недоторканості.

Прошу зглянутися й у проханні моєму не відмовити.

Костюченко Д. А.

Ще.

Почув якось по телевізору: наука дійшла до того, що здатна поміняти людині стать. Так от, міркую, чи не вчинити того ж і мені? Тоді зможу податися до партії «Жінки України», потрапити до Верховної Ради й зустрітися там, нарешті, зі своєю благовірною.

Копію зняв
Савелій ЦИПІН.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Ти так вчора набрався, що навіть став до мене залицятися...

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. А. АНДРЕЄВА

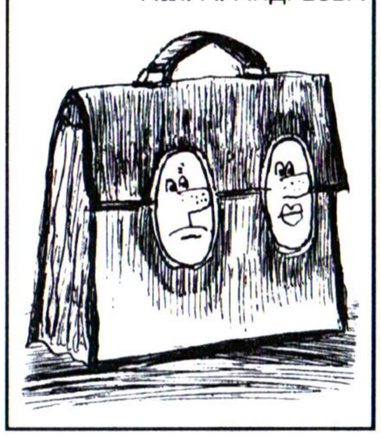

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Пам'ятайте, воду треба економити...

ІРОНІЗМИ

◆ *Цікаво, коли з'явилися перші нелюди?*

◆ *Головою лягав на північ, але погляд спрямовував на захід.*

◆ *Група підтримки штанів.*

◆ *Ностальгічне: «А як нам колись гарно обіцяли...»*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Київ.

◆ *На хліб вже заробляв сам. А от на горілку ще брав у батьків.*

◆ *Краще всього сміятися над собою. Ніхто не образиться.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
м. Боярка.

◆ *Найбільше злить народ звертання до нього: «Люди добрі!»*

◆ *Як тільки стаєш багатим, зразу ж хочеться бути чесним і порядним.*

◆ *Обовязки мозку у нас по черзі виконують різні органи.*

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Дорогий Перче!

Останнім часом у пресі дуже часто пишуть про те, як корисно пити вино. За приклад ставлять Францію, де регулярне і у великих кількостях вживання вина набагато зменшило сердечні захворювання — французи за кількістю інфарктів на останньому місці серед європейців.

А я от зі своїми друзями і колегами теж регулярно п'ю вино і теж у великих кількостях — ми працюємо на винзаводі й останнім часом зарплату нам виплачують нашою ж продукцією, тобто вином. Грошей ми вже багато місяців у руках не тримали.

Так от, у мене від такого вимушеного вживання вина, навпаки, болить серце. Болить, коли я дивлюсь на такий от натурообмін, на те, як наша держава поступово скочується на феодальний метод ведення господарства.

М. СИДОРЕНКО.

м. Ливадія, Крим.

Вінегрет із перцем

ЖИТТЯ В КРЕДИТ

— Чи знаєш ти, Петровичу, що кожна чарка горілки вкорочує життя на чотири хвилини? — запитує Степан сусіда.

— Знаю. Я навіть підрахував, що мене немає на світі вже три роки.

ГРІЮТЬ КИШЕНІ

Ідуть вулицею два приятелі, а назустріч їм — податковий інспектор.

— Поглянь,— каже один другому,— надворі такий мороз, а інспектор без рукавиць. Невже у нього рукп не мерзнуть?

— А чого б вони мерзли? Вони ж майже завжди в наших кишенях.

Мал. П. СМІШНОЇ

ЗВИКЛА

— Звідки в тебе дружина, Петре?

— Із міста.

— Звикла до села?

— Аякже. Уже одну сусідку називає коровою, а другу козою...

НАПЕВНО І ВДОМА ВІДЗНАЧАВ

— Петре,— питає приятель,— де ти відзначав Восьме Березня:

— Спочатку в однієї коханки, потім у другої. Більше не пам'ятаю.

— А вдома?

— Напевно і вдома відзначав, бо прокинувся вранці у своєму сараї.

«СКЛЕРОЗ»

Лікар до жінки:

— Приходьте завтра.

— А чому ви мені вже п'ятий раз кажете приходити завтра?

— Це я вас так лікую.

— Від чого?

— Від склерозу.

— У мене склероз?

— Так.

— А як ви знаєте?

— Бо вже тиждень пройшов, як ви обіцяли принести мені гуску і завжди забуваєте.

ЛОГІЧНО

— Чи далеко від Кельменців до Хотина? — запитали колись у літнього кельменчанина вчені мужі, які подорожували Бессарабією.

— Всяко буває,— відповідає той. — Дорогою через Дарабани ближче, але буде далі, а дорогою через Чотири Корчми далі, але буде ближче.

— Як це? — глянули учені мужі на діда, як на дивака. — Хіба таке може бути?!

— Дорога через Дарабани коротка, але дуже погана, а дорога через Чотири Корчми довга, але добра,— пояснив дід. — Хіба такого не може бути?!

Мал. О. КОХАНА

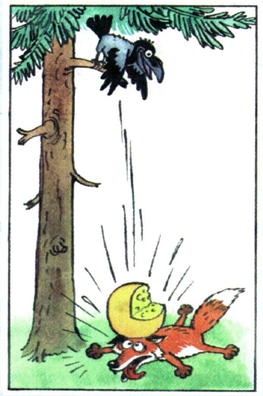

Мал. А. АНДРЄЄВА

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

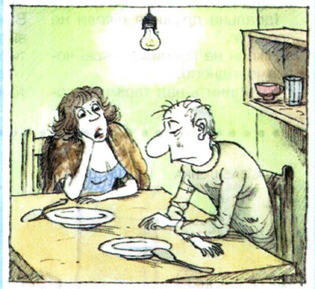

— Дожилися! Навіть таргани зникли!

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

ЗАСПОКОЇВ

Футбольна команда переживає фінансову скруту, тричі бунти під час матчів майже порожні. Капітан команди заспокоює своїх одноклубників:

— Не хвилюйтесь, хлопці. Пихо не без добра: тепер вони не зможуть нас обсвистать, бо нас більше.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Ось для охорони виміняв.

НЕ ЦІКАВО

Зустрілись два дурні. Один пропонує загадку:

— Що це таке: починається на «чер», закінчується на «паха», вкрита панцирем.

Після тривалого роздуму той відповів:

— Танк.

— Е, так не цікаво. Ти знав.

НАРКОТИКИ ЗАМІСТЬ ПЕНСІЇ

— Що у вас?

— Йой, пане доктор — в голові макітриться, так макітриться, так макі...

— Ага, то від маку, діду.

— Зрозумів, пане доктор. Вчора я був у тих чиновників, просив пенсію вже вкотре, а вони мені кажуть: дулю з маком ви отримаєте!

МАЗДА І ТОЙОТА

Вечором до батьків приїхала дочка з чоловіком і внуком. Після вечері та розмов полягали спати. А вранці дочка прокинулася та й каже матері:

— Ми хочемо з Петром сходити на базар.

— Я зараз розбужу батька і він вас підвезе.

— Я вже давно не сплю,— почувся голос Кіндрата з другої кімнати.

— То бери Тойоту і підвезти їх на базар.

— Маздою краще.

— Ви маєте дві іномарки? — здивувалася дочка.

— Та ні. Двох кобил. То наші кобили мають такі «клички»...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. КОХАНА

І ТАМ ХАЛЯВА

— Тобі скільки дали?

— Дванадцять.

— Але ж ти й нахапав!

— На халяву: прокурор знайомий виявився.

ДАРВІНІСТИ

— Мой, Митре, вперше в житті бачу, що ти банани купуєш?

— Та, дай, предки, мільйон років їх не бачив, у гості прибули.

— Невже мавпи?!

ВИНОВА ПАНІ

Прийшов чоловік з роботи та й каже до дружини:

— Підемо в театр.

— Коли?

— Сьогодні.

— А що там буде?

— «Пікова дама».

— Ти що, української мови не знаєш?

— Чому? Знаю.

— Якщо знаєш, то говори нею.

— Як?

— Не «Пікова дама», а «Винова пані».

УГАДАВ

Якось дядьки-хазяїни циганa, що крав, піймали. Приступилися до нього гуртом і кажуть:

— Ну, зараз ми тобі задамо духопелки.

А циган, мало не плачучи, так жалібно мовить:

— Не бийте, хлопці! Я вам скажу, що завтра буде. Тільки побожіться і перехрестіться, що не будете бити.

Дядьки погодились. І кажуть:

— Ну, циганe, кажи, що завтра буде.

Циган так весело, наче нічого й не було, мовив:

— То це ж, хлопці, завтра буде понеділок.

Народні усмішки почули і записали: Іван БЕЗРУЧКО, Флоріан БОДНАР, Дмитро ЛАВРЕНЮК, Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ, Іван МАРТИШКО, Сергій ПЕТРАШЕНКО.

Вітаємо ювіляра!

ДИРЕКТОРОВІ
ВИДАВНИЦТВА «ПРЕСА УКРАЇНИ»
Володимирові Григоровичу
ОЛІЙНИКУ — 50!

Дружній шарж В. ЛИТОВЧЕНКА.

Гетьманові «Преси України»
Свій привіт сердечний та уклінний
Адресує вся перчанська рать.
А при цім громадою всією —
Не лише з нагоди ювілею! —
Хоче отаке іще додать:
Хай Вам гарно мається-ведеться,
Усе більше й більше видається;
Хай не слабне хватка ділова;
Щоб на службі, у житті, в родині
Все було о'кей, як мовлять нині;
Високо трималась булава!

Будьмо здорові!

НЕ ЗА ВСЕ

— У вас хвороба надто задавнена і підлягає лікуванню лише в стаціонарі.
— Я розумію, лікарю. А чи витримаю?
— Витримаєте. Ви ж мужчина.
— Я не про те. Кажуть, що у вас тут за все треба платити.
— Що ви!.. Не за все. Ось, скажімо, за тапчан, на якому ви сидите, не треба.

ДЛЯ ПРОФІЛАКТИКИ

— Що вас привело до нас?
— Гороскоп.
— Не розумію.
— Я — діва. І вичитала, що на цьому тижні у мене погіршиться здоров'я. То хочу дізнатися, що треба робити, щоб не злягти.

ПРЕПАРАТ

— Бачу, у вас аж обличчя зжовкло. Що дошкуляє?
— Печінка... Пече...
— Що вживали від болю:
— «Бембі»...
— Гм... А що це за препарат? Я про нього навіть не чув.
— Це, лікарю, такий одеколон.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Ідеальна дружина

Звичайно, блондинка, довгонога, співвідношення під і над майже один до одного, блакитні очі й малиновий рот.

Безумовно, не вельми балакуча.

Вона шиє, плете, пере, прасує, варить, смажить, пече, маринує, прибирає, чистить, заробляє.

Ніколи не докоряє тобі, коли пізно ввечері повертаєшся з роботи. А коли приходиш не ввечері, а вранці, тільки занепокоєно запитує: «Тобі хоч не було нудно, любий?»

Ідеальна дружина не зчиняє веремії, коли знаходить у твоїй кишені записку приблизно такого змісту: «Отже, завтра о шостій, мій солоденький козлику», — хіба що закине про недовершеність стилю: «солоденький козлику»,— куди це годиться? Втім, ідеальна дружина ніколи не нишпорить у твоїх кишенях, отже, не знайде й заначки.

Ідеальна дружина ніколи не зраджує.

Ніколи не принижує твоєї чоловічої гідності.

Не кпинить над твоїми недоліками, а головне — твоєю низькою зарплатнею.

Завжди вірить у тебе: в тебе ще все попереду, навіть якщо тобі вже завтра на пенсію.

Не забуває похвалити твої чоловічі якості не тільки перед самим тобою, а й перед своїми подругами.

Ніколи тобі не перечить.

Ніколи не відмовляє. В її лексиконі немає виразу на кшталт: «Мені сьогодні нездужається».

Ладна виконати твою найхимернішу примху. Скажімо, продемонструвати серед ночі на поручнях балкону танок живота.

Не п'є, не палить, не має інших шкідливих звичок.

Не ображається, коли ти помилково називаєш її Адою або Вандою. Хіба лиш нерішуче мовить: «Може, мені перефарбуватися на брюнетку?»

Ідеальна дружина водить автомобіль.

Сама впорується з маленькими домашніми несправностями: вміє лагодити кран, праску, вимикачі, навіть здатна вкрутити лампочку.

Ідеальна дружина — економна жінка, але виглядає завжди шикарно і ніколи не носить бігуді. Вона також не носить засмальцьованих халатів і розтоптаних капців. Коли б не глянув на неї — це королева. Особливо на твоїх заробітках.

Ідеальна дружина — турботлива донька і добра, ніжна матуся.

Вона ніколи не висуває своєї кандидатури в президенти. І взагалі не висувається без потреби. Але завжди ладна захистити свого чоловіка перед будь-ким — чи то сусідкою, чи то вуличним хуліганом.

Ідеальна дружина — це... мрія, яка ніколи не набридає.

Ідеальна дружина — це те, що ніколи в житті не зустрічається.

А якщо й зустрічається, то неодмінно виявиться, що вона — чужа.

Петро ФЕДОТЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— От, кажуть, хабарі беремо, народ грабуємо... Так вони ж самі дають...

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Ми розпочинаємо боротьбу з організованою злочинністю!

Друже перче!

На дошці оголошень у відділі, який займається оформленням субсидій малоімущим громадянам, я недавно прочитав таке застереження: «На прийом заходити зі своїми ручками і окулярами». Ну, чому із своїми ручками, зрозуміло: відвідувачів багато, на всіх самописок не настачишся. А от чому з окулярами? Мабуть, субсидії такі маленькі, що без окулярів їх... Одне слово, ви все зрозуміли.

О. МАТВІЄНКО.

м. Київ.

Перед початком засідань нашого парламенту головуючий зачитує депутатські запити: там-то не виплачено зарплату вчителям, там — шахтарям, там — лікарям. Тому і я хочу звернутися до них із запитом: «А чому не виплачується?» Мабуть, тому, що у нас такі закони, що не може працювати ні промисловість, ні сільське господарство.

То, може, треба депутатам не запити писати, а приймати нормальні законодавчі акти.

Т. СУХОБРУС.

м. Одеса.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Робіть свої ставки, панове!

Вибрики Пегаса

М. Ж-ла (Чернігівська область):

Ми, селяни, не страйкуєм,
Бо як же нам страйкувать?
А хто буде президента
І парламент годувать?

— А хлопці там нівроку — кормовиті.

●●●

Г. Х-нко (м. Вінниця):

Ну й старих в нас розвелося —
Страшно до холери!
Куди не кинь, куди не глянь —
Скрізь пенсіонери!

— З цим треба щось робити. І верхи вже почали...

●●●

Я. Р-ка (Київська область):

Чим більший у нас балаган,
Тим легше нами керувати.
І з хворої голови
На здорову перекладати.

— Отак на хворих головах усе й тримається.

●●●

В. Ц-к (Сумська область):

Фортеп'яни, фортеп'яни,
розгоні мінє тоску.
Мой мільонок мінє бросіль,
Сам уєхал у Москву.

— Бере за душу. Але «тоски» не розганяє.

●●●

П. Ш-к (Київська область):

Украв доларів чимало.
Мріяв про Канари.
Але, мабуть, доведеться
Лежати на нарах.

— Видать, все ж недостатньо вкрав.

●●●

В. Р-к (Черкаська область):

Добра хай буде повна хата.
Хай щедро родить вам земля.
Хай буде радісним вам свято
І в день святого Василя.

— Хай! І в Гавриїла. І в Секлети. І в Спиридона. І...

●●●

М. Л-ко (Сумська область):

Коли пенсію уручать,
розплачуся з вами...

— Не скоро, значить...

Чергував по вибриках
Іван ДУБЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— У тебе про міни нічого немає почитати? Бо я на дачі генерала підірвався...

РЯТУЙ, БОЖЕ, РАБІВ СВОЇХ!

ГУМОРЕСКА

Уже 99 днів Чухоненку не фортило. Бізнес не йшов, податкова обкладала, наче червоними прапорцями сіроманця, кредитори наїхали, про пожежників, санепідемстанцію, природоохоронців годі й говорити... На рахунку — ні копійки, у кишені — дві скріпки, а у «Мерседеса» ось-ось колеса відваляться. Жаліслівий вахтер Митрофанович, який три місяці не одержував платні і палив замість «Кемел» смердючу «Ватру», чим відлякував усіх відвідувачів офісу, щиро порадив:

— А ви, Сергію Антоновичу, до церкви сходили б... Дивись, Всевишній і змилостивиться...

Чухоненко, як утопаючий, і за соломинку ладен схопитися. До Бога, так до Бога. А чому б і ні? Як-не-як звідти, мабуть, видніше.

...У церкві нікого не було. Сергій Антонович пересунув сотовий телефон за спину, аби було зручніше бити поклони. Сковзнувши поглядом по іконах та іконостасу, припав на коліна біля вівтаря. Якось перехрестився, склав долоні на грудях, закотив, мов у глибокому трансі, очі і зашепотів:

— Боже, каюся, бо грішний. Ці «козли» підсунули «липу» — я її необачно і підмахнув. Думав, зірвати «капусти», а воно не вийшло. Господи, наш повелителю, врятуй свого раба. Не за власним бажанням, а чорт поплутав. Тепер влип по саме нікуди. Братва назад гроші вимагає, на лічильник поставити обіцяє. А у мене сім'я, дрібненькі діточки...

Сергій Антонович знов перехрестився і вдарив три рази чолом.

— В ім'я Аллаха, милостивого і милосердного! (Господи, що я верзу!) Допоможи. Не гнівайся на тих, хто знаходиться під гнітом, але не заблукав душею. Я з тобою завжди і на віки віків. Ну, що тобі варто наслати кару на податкову. Перевірили кляті песиголовці мою фірму і накопали всякої всячини. Ну, конвертував сто тисяч гривень з рахунку на зелені. Ну, купив на них м'який куточок і спальню. Дрібниця, виїденого яйця не варта. Так штрафом непомірним обклали, у прокуратуру акт переправили. Всевишній, ти бачив таке?! Допоможи і відверни, а я тобі свічок із сотню поставлю.

Чухоненько кинув погляд на канделябр, де догоряли з десяток свічок. Витяг пухкий гаманець і перерахував... візитки. Мугикнув і знов наклав на себе правицею святе знамення.

— Аве Маріє! Святий Петре! Хіба справедливо, що Рудий обвів мене навколо пальця, як лоточника? Я ж вийшов на поляків, уже зробив закордонну ксиву, аби їхати на рандеву. А він обставив! І все через ту Нінку. Стерво погане... Секрети винюхувала і тому гаспиду продавала. Ну, начувайтеся обоє. Горіти вам у пеклі... Христом-Богом прошу, діво Маріє і святий Петре, нашліть на антихристів страшний суд, гієну вогняну і мої прокльони...

На попереку зателенькав сотовий і Сергій Антонович здригнувся. Витер піт з червоного чола.

— Ал-ло!

— Шефе? — перелякано доповідав охоронець. — Тут на офіс зачепелянські насунули. Відкупної вимагають. Вано і Гаврика пов'язали, Черепа і Льову у підвалі за ноги підвісили. А вас, кажуть, тільки Всевишній може врятувати...

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. О. КОХАНА

— З яких пір ти став мишей ловити?
— Як хазяїн на пенсію пішов...

Перченя

Сторінка для дітей

Хто зазіхає на чуже, загубить і своє...

Ахмарська казка

Давно це було.

Один купець вирішив відпочити на березі річки. Смачно пообідав, полежав у холодочку. А коли спека трохи спала, нав'ючив свій караван товарами і вирушив у дорогу. Та через деякий час купець згадав, що залишив на березі гаманець з грошима. Було у тому гаманці сто бирів.

Повернувся купець на берег. Шукав-шукав гаманець — немає. Аж тут підійшов до нього незнайомий чоловік.

— Що ти тут шукаєш? — запитав він.

— Гроші загубив,— відповідає купець.

— Багато?

— Сто бирів.

— Сто?

— Сто...

— А я якраз знайшов гаманець із сотнею бирів,— каже незнайомець.

— Правда? — зрадів купець.

Узяв він у незнайомця гроші, а сам і думає: «Який простакуватий цей чоловік. Я б знайдені гроші нізащо не віддав... А цей чоловік — дивак, такого можна й обдурити».

Пошкріб купець голову та й каже:

— Чоловіче, а чи знаєш ти, що у гаманці було не сто, а двісті бирів?! Повертай мені ще сто!

— Але я знайшов лише сто! — здивувався незнайомець.

— Значить, решту ти привласнив.

— Не міг я цього зробити...

Довго вони сперечалися. І вирішили піти до мудрого царя Теводроса, щоб той розсудив їх.

— Скільки грошей ти загубив? — запитав цар у купця.

— Двісті бирів.

— А скільки ти знайшов? — звернувся він до незнайомця.

— Сто бирів,— відповів той.

Подумав трохи цар Теводрос, глянув на хитрого купця і каже:

— Купець загубив двісті бирів... Так? Так... То нехай він шукає того, хто знайшов двісті. А той, хто знайшов сто бирів, може забрати їх собі.

Так хитрий купець сам себе перехитрив.

...Тепер вам зрозуміло, чому в народі кажуть: «Хто зазіхає на чуже, загубить і своє»...

Переповів
М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРОВОДЖАЛИ ТЬОТЮ...

В будинку навпроти було гучне свято. Маленький Василько цікавиться:

— Мамо, що люди там роблять?

— Це вони, синку, одну тьотю проводжають на пенсію.

— А що, вона саме не дійде?

✿

ПЕРЕПЛУТАЛА

Бабуся страхає маленького внука:

— Юрчику, якщо ти не будеш їсти кашу, то прийде з лісу Вовк і з'їсть тебе, як Червону Шапочку.

— Ти все переплутала! — відповідає Юра. — Вовк спочатку з'їв Бабусю!..

✿

ВЕРЕДА

Вереда Сашко не хоче їсти борщу, прикидається, що в нього болить зуб.

— Синку, а може, я зварю вареничків? Їстимеш, чи так уже дуже болить?

— Болить, мамо, але поки ти приготуєш вареники, він перестане,— весело відповідає син.

✿

КАЛЮЖІ

— Ну що з тобою робити? — сварить мати Бориска. — Я ж тобі наказувала по калюжах не бігати!

— А я й не бігав! — виправдовується Борис.

— Чому ж тоді сандалі мокрі?

— То Мишко бігав, а я його наздоганяв! — пояснює Борис.

Степан ГРИЦЕНКО.

м. Київ.

✿

ЩОБ НЕ ВПАВ

Маленька дівчинка дивиться на дроти, що тягнуться до будинку, і говорить татові:

— Дротики тримають будинок, щоб він не впав.

✿

ОГО!

Хлопчик приїхав із міста в село до бабусі. Заглядає в колодязь і каже:

— Ого! Скільки води випили!

Сашко ГАРЧЕНКО.

ЧЕРЕЗ РІЧКУ ЗАЙЧИК БІГ

НЕБИЛИЦЯ

Через річку зайчик біг —
Збив карасика із ніг.
Впав карасик і не дише
І листа на хвилях пише:
«Будуть бігать тут зайці —
Всіх скупаю у ріці».

Володимир КЛЕНЦ.

Каламбури

УСЕ ЗАПИСАНО

В його блокноті — різні дати,
Що, де, кому і скільки дати.

* * *

ЧАС

Якщо вже мовити про час, то
Його нема в лінивих часто.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

* * *

ТАЛАН ДЛЯ СЕБЕ

Показав шеф свою вдачу,
Людські гроші вклавши в дачу.

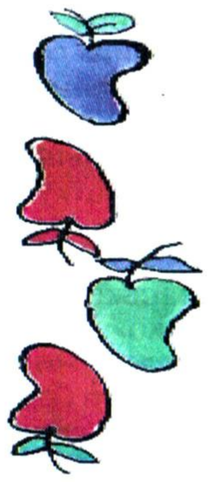

ЯПОНСЬКА ФІРМА

Як придбаєш ти «Ямаху»,
Вже не скажеш: дав я маху.

* * *

У НЬОГО І У МЕНЕ

В нього вілла. В мене хижа,
Жінка мирна. В нього — хижа.

* * *

КУМИРИ

В неї різні є кумири,
А найкращий — це кум Іри.

Леонід ЗАБАРА.

Описки самописки

Дуревій.
Жартикул.
Злотерея.
Звукоупиратор.
Ікранизація.
Чмокінг.
Ацтекоуправління.
Єволюція.
Різюме.
Хрипозний стан.
Дурнем закон написаний.
Марне співіснування.
Кепські страви.

Борис СЛЮСАР.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— У нас якась зовсім не організована бандитська злочинність!..

Аналізи для субсидії

Багато у нас різних академій і університетів. Чимало технікумів і училищ. Бо ж не серед джунглів живемо. У Європі!

Вчаться там майбутні бізнесмени, вчителі, лікарі, муляри, столярі і ті, «що сидять угорі».

А от якогось учбового закладу, де б учили «на бюрократа» — немає. Я не кажу про академію чи університет. Хоча б школа якась була. Або хоч двомісячні курси. Немає!

Школи немає, а бюрократи — є! В яку «контору» не зайдеш — один на одному сидить. І такі мастаки бюрократичних справ!

Фантазія із них так і пре, так і пре... Як тісто з діжі...

От, приміром, вам треба оформити субсидію на сплату комунальних послуг.

Ну, по телевізору показують, що це — наче в оперу сходити.

«Швиденько біжіть, ми вас хлібом-сіллю зустрінемо!»

Ви, звичайно, цьому не вірите. Здогадуєтеся, що чималенько треба різних довідок.

Так воно і є: треба і таку, і сяку, і ось яку...

Нарешті зібрали усі довідки і спокійно прямуєте у відділ, де оформляють субсидії. А там на дверях уже оголошення: «Субсидії будуть виписувати при наявності флюорографії всіх дорослих членів родини (Потрібно принести і показати)».

Ну що, вхопили шилом меду?

Одержали субсидію?

Не вірите, що такі довідки можуть вимагати у претендентів на субсидії?

Може, у вашому населеному пункті і ні, а у нас, у Києві, вимагають.

І я не впевнений, що коли сімдесяти- чи вісімдесятилітні дідусі та бабусі (а субсидії здебільшого оформляють літні люди) принесуть флюорографічні знімки нашому бюрократу, то він знову не «заспіває своєї»:

— А урину ви на аналіз здавали?

— А аналіз крові є?

— А у гінеколога були?

— А у хірурга?

— А у стоматолога? Що, зубів уже давно нема? То, може, вам і субсидія не потрібна?

Одне слово, якщо хочете оформити субсидію, біжіть до лікарні: здавайте всі аналізи, обходьте всіх лікарів.

Не заходьте тільки до психіатра.

Бо він вас може неправильно зрозуміти.

Михайло ПРУДНИК.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

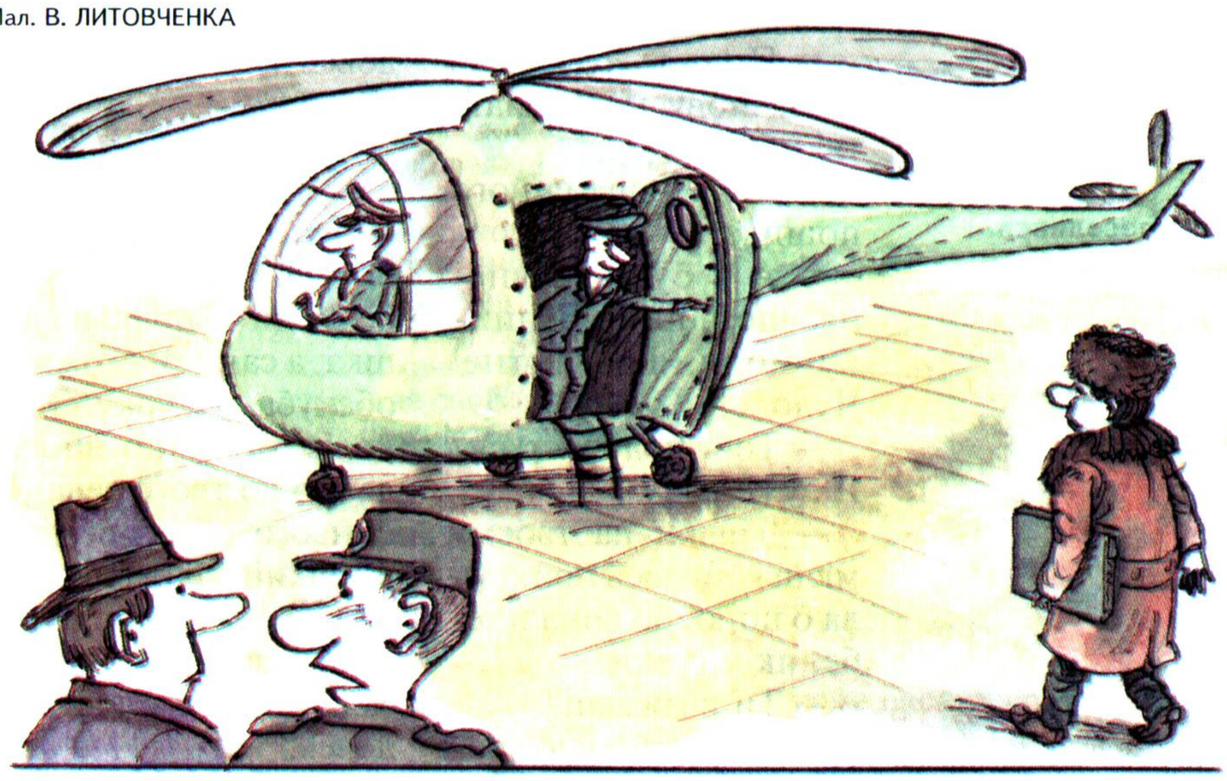

— Машину в директора відібрали через заборгованість підприємства, а щодо вертольота вказівок не було...

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Пропоную видати тільки-но написану мною книгу «Як швидко розбагатіти».

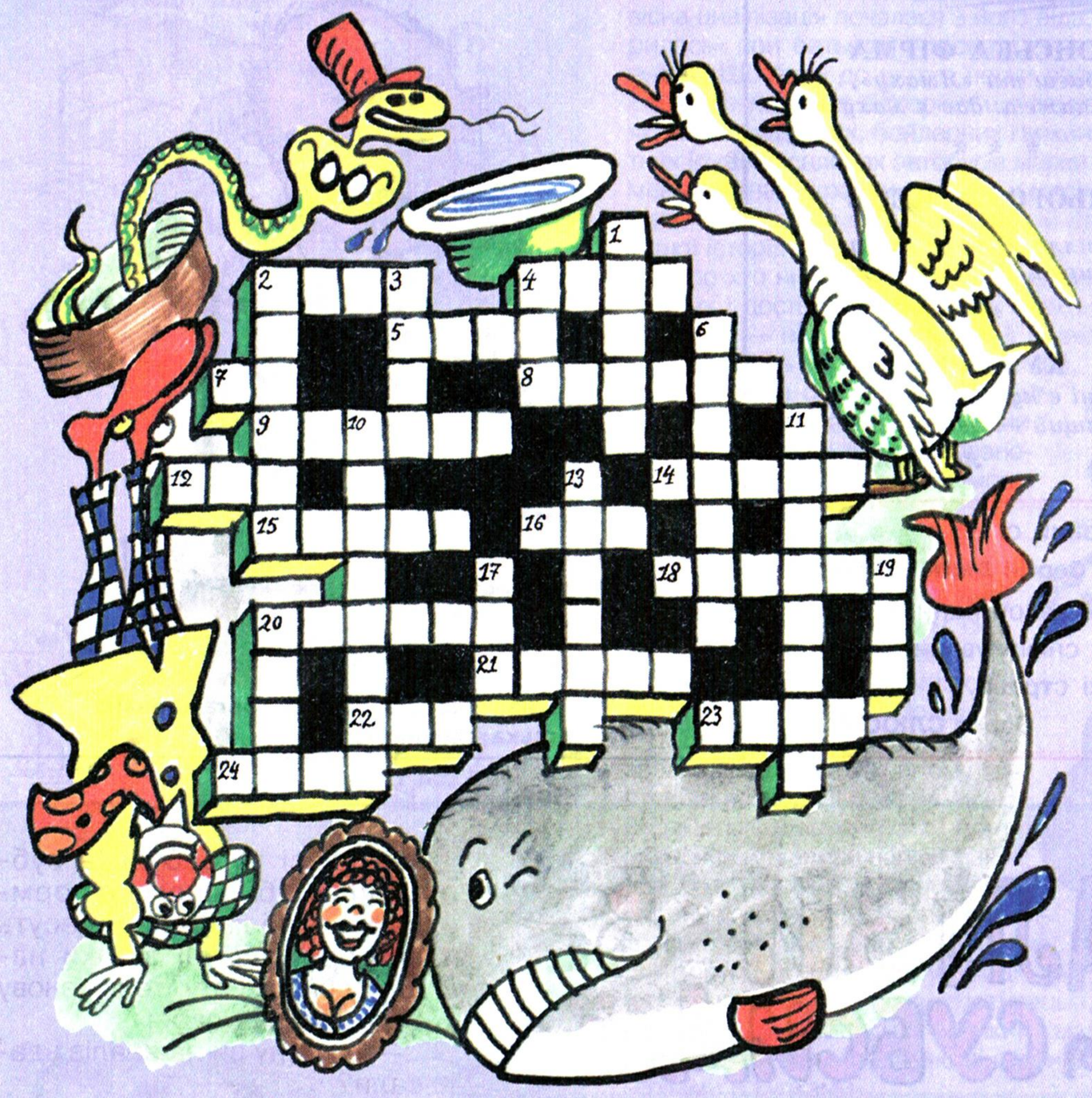

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Він не без добрих людей. 4. Вид мистецтва. 5. Хоч вона й тиха, але греблі рве. 7. «Скорочений» гектар. 8. Раптове замішання, розгубленість... 9. Урядовець у феодальній Польщі, Литві, Україні (до початку 19 ст.), який виконував доручення суду, один з героїв п'єси І. Котляревського «Наталка Полтавка». 12. Вигук при здивуванні чи захопленні. 14. Гора в Греції, де, за уявленням давніх греків, жили боги. 15. Так чомусь чоловіки називають злих жінок. 16. Бойовий заклик під час атаки. 18. Особа, яка виголошує промови. 20. Її часто «пригрівають» за пазухою. 21. Один з героїв «Наталки Полтавки». 22. Найбільший морський ссавець. 23. Середина дня. 24. Купили кругленьке, таке новеньке, держать в руках, а воно в дірках.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Підкреслено модно одягнений чоловік, чепурун. 2. Його обіцяв старий дід дівчині під вишнею, під черешнею. 3. «Співавтор» першої книжки Остапа Вишні, яка вийшла у 1923 році. 4. Тварина, яка дуже схожа на козу. 6. Сидить Пахом на коні верхом, книги читає, а грамоти не знає. 10. Забудькуватий чоловік. 11. Прийом, яким часто користуються артисти-пародисти. 13. Ім'я однієї з дочок Омелечка, в якого була «невеличка» сімеєчка. 17. Тварина, яку не варто ставити город стерегти. 19. Що то за дуб, на якому дванадцять гілок, а на кожній гілці по чотири гнізда, а в кожному по семеро пташенят? 20. Як розповідається у легенді, вони одного разу врятували Рим.

Склав М. МОЗГОВА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ», № 2

По горизонталі: 2. Василенко. 5. Око. 7. Дурень. 8. Гарбуз. 11. М'яч. 12. Мед. 15. Рекет. 18. Мамій. 19. Хамство. 20. ВІА. 12. Отава. 22. Парашут.

По вертикалі: 1. Олень. 2. Вода. 3. Серце. 4. Каша. 5. Олія. 6. Зуб. 9. Ре. 10. Зима. 11. Муха. 13. Дрова. 14. Окріп. 15. Осот. 17. Твір. 18. Марка.

ТЕСТ

«Чи совісна ви людина?»

1. Чи відчуваєте ви свій борг та відповідальність перед суспільством?

а) якщо ви маєте на увазі мій борг Степану, то завтра я веду його на пиво! (1 очко);

б) борг — відчуваю, віддавати його — не збираюсь (2 очка);

в) це суспільство повинно мені в ніжки кланятися за те, що я є! (3 очка).

2. Чи можете ви свою життєву позицію назвати активною?

а) звичайно можу, важко, чи що?! (1 очко);

б) зайняв одного разу активну життєву позицію, за що і був звільнений (2 очка);

в) я б обов'язково зайняв активну життєву позицію, якби вдалося вилізти з-під каблука дружини (3 очка).

3. Чи завжди ви говорите те, що думаєте?

а) завжди, як вип'ю (1 очко);

б) я що — ворог самому собі? (2 очка);

в) затуліть вуха, я зараз все скажу! (3 очка).

4. Як часто вас мучить совість?

а) як її так помучу, що амінь їй буде! (1 очко);

б) як тільки отримаю хабара, так одразу ж і подумаю — а чи добре я вчинив? (2 очка);

в) мене постійно щось мучить, тільки от ніяк не зрозумію: це совість, чи просто муляють черевики (3 очка).

5. Ви вчинили аморально, як скоро ви заснете?

а) не засну, поки не вип'ю кон'ячку (1 очко);

б) а яке відношення має аморальний вчинок до мого сну? (2 очка);

в) я не лягаю спати, поки щось не скою! (3 очка).

6. Чи червонієте ви?

а) червонію, коли бачу по телевізору оголену жінку (1 очко);

б) ніс у мене чомусь завжди червоний (2 очка);

в) я з кожним днем стаю все синішим і синішим (3 очка).

Підрахуйте набрані очки. Якщо ви набрали 0—6 очок, значить, ви дуже совісна людина, ви — гордість нації, крім того — на вас дуже зручно возити воду. Якщо ви набрали 6—12 очок, значить, ви звичайна людина з усіма її достоїнствами і недоліками. Не проти согрішити, а потім покаятися, согрішити — покаятися... Якщо ви набрали 12—18 очок, значить, ви безсовісний. Коли не враховувати плюсів — це дуже погано. Серед плюсів, наприклад, великі шанси вилізти на політичний Олімп.

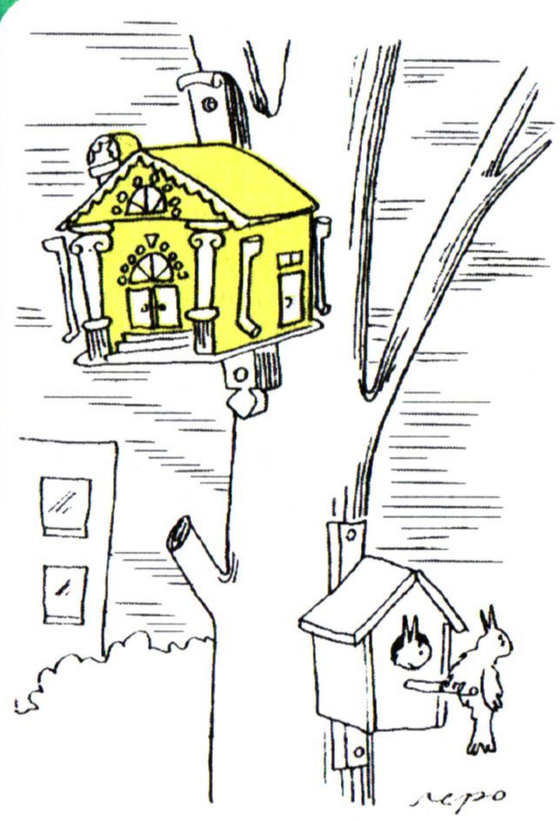

— А там вожак зграї поселився.

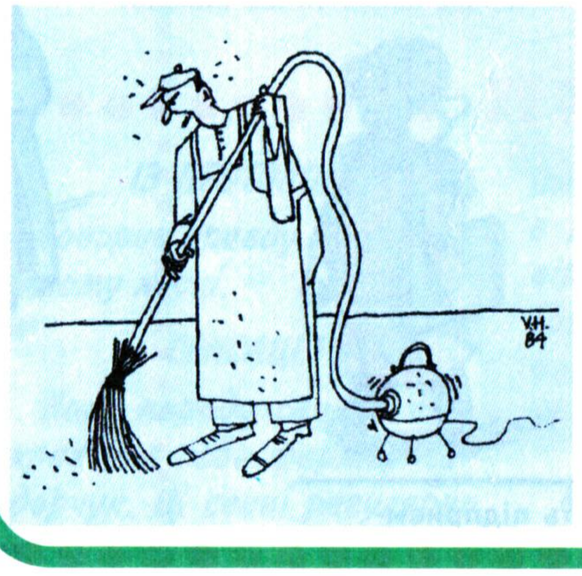

Іноземний гумор

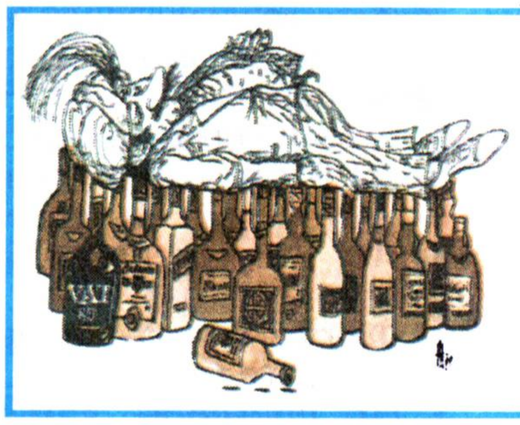

Власта СМРЖОВА

ПОДРУГА

— Привіт, Зусі! О, в тебе знову нове плаття!

— Ах, це я сама його пошила.

— А я була впевнена, що воно з Будинку моди. Елегантне! Чудово!

— Тобі подобається? Я дуже рада.

— Тільки на твоєму місці я чимось прикрила б шию, бо вона в тебе, як у гуски.

— Ти вважаєш?

— Ти правильно зробила, що пошила його довгим, бо з твоїми ногами...

— Я...

— І воно хоч трохи виправляє твою фігуру, бо глянь на себе, у тебе груди — пральна дошка, а сама ти схожа на обскубану курку. Та й колір ти точно вибрала, бо до твого зеленосинього обличчя тільки такий яскравий і пасує... Е, зачекай, ти що — образилась? Я ж сказала: плаття у тебе чудове!..

Переклад з чеської.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Пам'ятаєте, у «Перці» № 1 було надруковано карикатуру О. Гуцола: їде автомобіль, а в ньому чоловік, дружина і цуцик. Чоловік роздратовано кидає: «Не гавкай!» А дружина ніяк не може зрозуміти: чи до неї він звертається, чи до цуцика.

Читачі надіслали багато різних підписів. А С. Красновид з Києва навіть поему написав: «Рябко й дружина».

Та журі присудило перемогу за лаконічний підпис **«Велика собача будка на колесах».** Його придумала

Ірина БЕЗЗУБКО з с. Нова Кочубеївка Чутівського району Полтавської області. Їй і буде надіслано приз.

А тепер придумайте підпис до малюнка В. ЛИТОВЧЕНКА.

Конкурс триває!

Страшне перо не в гусака...

(З УЧНІВСЬКИХ ЗОШИТІВ)

«Козак Голота вихопив шаблю і вистрілив у противника».

«Жодна ягниця не второпала б, що возний її любить».

«З корчмою не можна було розминутися».

«За вирощування помідорів та інших фруктів бабуся півроку висіла на Дощці пошани».

«Оповідання «Морозенко» вчить нас не ходити без шкарпеток».

«Це було тоді, коли в бідних людей ще не було куфайок».

Надіслала Юлія ЄМЕЦЬ.

с. Наталине
Високопільського району
Херсонської області.

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ!

ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ» НА 1999 РІК.

НАГАДУЄМО,

ЩО ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ БУДЬ-ЯКОГО ДНЯ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ

ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ,

У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ НАШ ЖУРНАЛ.

ІНДЕКС 74393.

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА

НА 3 МІСЯЦІ — 3 ГРН. 30 КОП.

НА 6 МІСЯЦІВ — 6 ГРН. 60 КОП.

НА 10 МІСЯЦІВ — 11 ГРН. 00 КОП.

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

Олександр ЙОТОВ

З глибини душі

Двері відчинила молода жінка середніх років. Очі в неї були сумні-сумні.

— Добрий день,— привітався я. — Я прийшов за об'явою...

— О-о-о! — її обличчя одразу ж посвітлішало. — Ви знайшли його? Я не забула про винагороду, але де ж він? Як він почувається?

— Річ у тому, що я поки що не знайшов вашого кокер-спаніеля. Просто хотів докладніше взнати про його звички...

Обличчя господині набуло скорботного виразу. Спершу вона показала мені камін, перед яким Джечко, так звали собаку, полюбляв коротати довгі зимові вечори, його улюблене крісло-гойдалку...У спеціальному маленькому холодильнику зберігалися для нього продукти — консерви, ковбаси, солодощі.

Я обдивився і велику ванну, де він купався. На поличці стояло кілька видів шампунів, після яких його шерсть набувала особливого блиску та запаху.

Скорбота господині була настільки глибокою, що не могла мене не схвилювати. Вона ще не встигла закінчити розповіді, як із самої глибини душі у мене вирвалось:

— А можна я буду вашим собакою?

Переклад з болгарської.

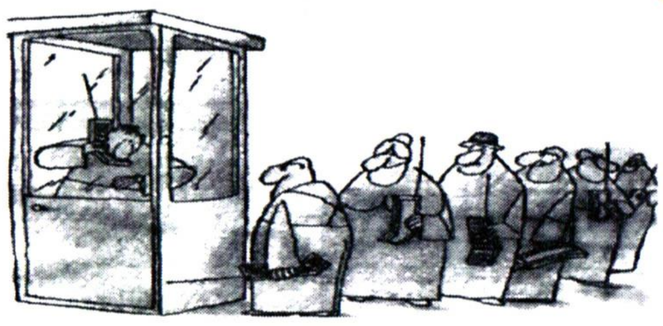

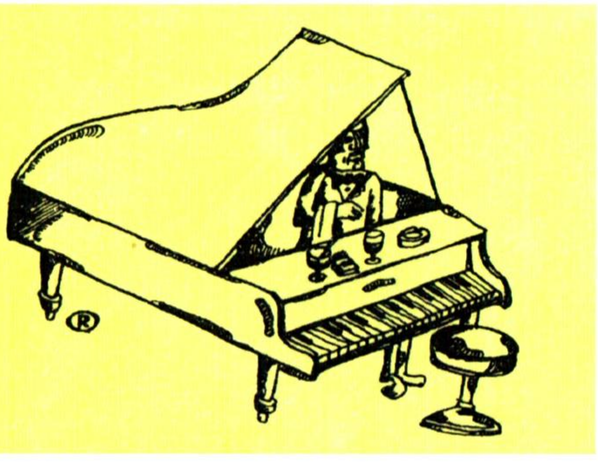

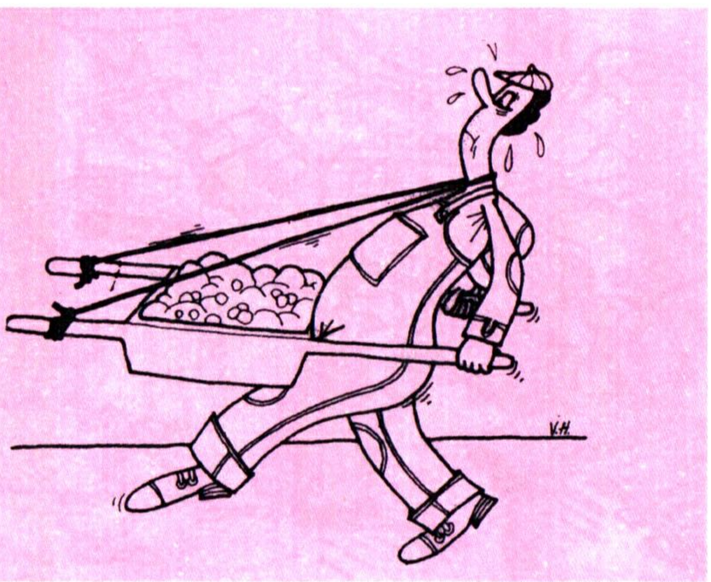

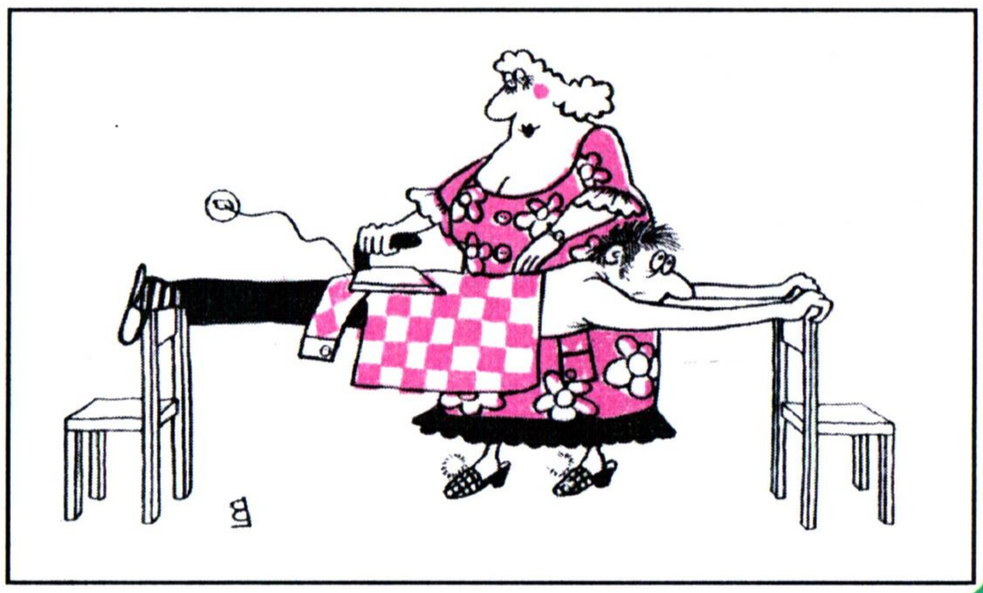

ПЕРЕЦЬ № 3 (1476)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 04.02.99.
Підписано до друку 01.03.99.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 21670 прим.
Зам. 0110903.
Ціна договірна.
© «Перець» 1999 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Весна, весна на вулиці...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Мамо! Вітаємо тебе зі святом жінок!

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

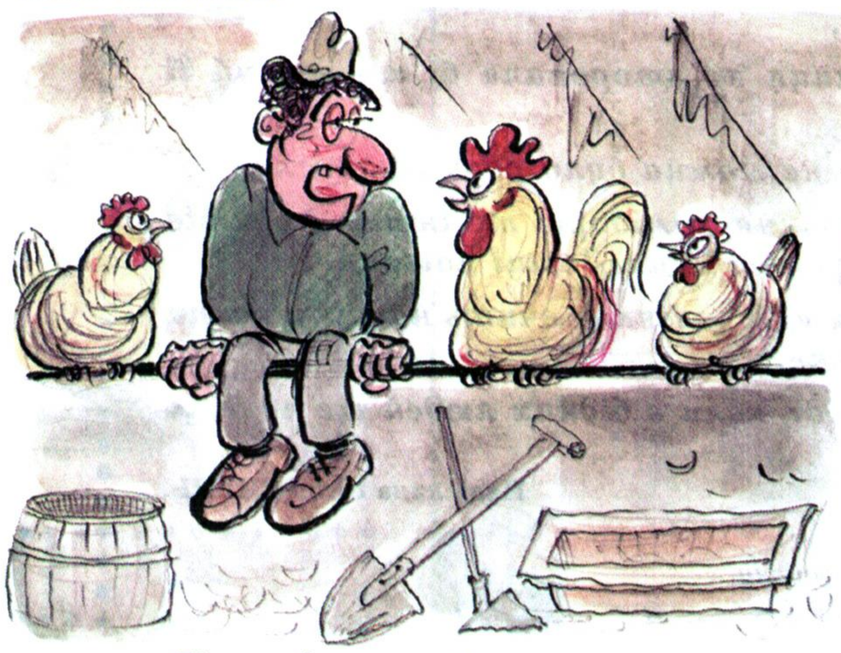

— Після всіх цих реформ я раптом став жити на пташиних правах.

Мал. О. КОХАНА

— Повезло зебрі з кавалером! Знайшла, нарешті, такого ж смугастого, як і сама.

Мал. О. КОХАНА

— Ох! Чує моє серце — доведеться йому незабаром яхту купувати...

Мал. В. АДАМОВИЧА

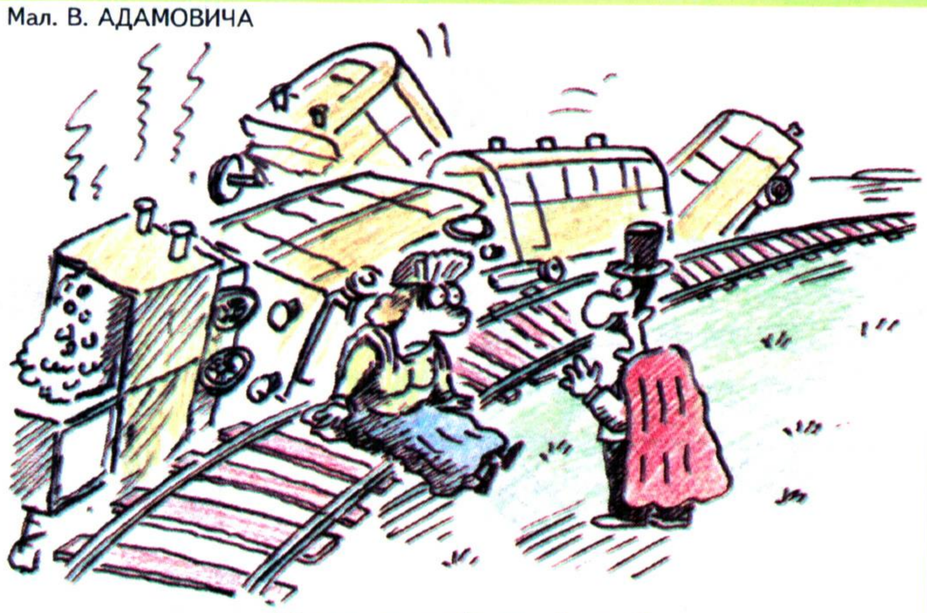

— Що ти наробила, Анно?